Nejdražší dar

Tím, kdo skutečně jsi,

Ti poví třeba dnešní zářící hvězdy.

Samozřejmě, že ty, co jsou na obloze,

rozhodně ne ty, co se pohybují kolem nás v dnešní době.

Uvědomila jsem si,

že kráčet s úsměvem chci.

S tím pravým úsměvem,

Který pro některé může být i špatným zjevem.

Však co,

Ať si každý myslí bůhví co.

Já, si budu fotbal, který neumím klidně hrát,

a u toho i falešně zpívat.

Důležité přece je,

se na to zpětně s úsměvem a radostí podívat.

Samozřejmě, že se objeví urážející zpětné reakce,

však můžu si jen říct:

„Hele ten mluví hezky o svém vlastním světě.“¨

Buďme vděční za ten každý den,

třeba i ten nám pomáhá si splnit alespoň malinkatý sen.

A i kdyby ne,

znamená to jediné…

Třeba já se budu snažit život žít naplno,
protože co si budem,
je to to nejdražší, co na tomto světě máme zadarmo.

Rodná ves

Každý máme v srdci něco,
čemu se říká vzácné místo.

Místo, které nelze popsat slovy,
protože tam započaly naše životy.

Místo našeho dětství,
což znamená jedno obrovské bohatství.

V srdci každého z nás,
ano, i dnes,
je to právě naše rodná ves.

Válka

V lavici sedím,
soustředěně hledím.
Před sebou o válce list mám,
přemýšlím, co za význam to má.
Samé boje, samá krev,
všichni na sebe mají jen hněv.
Nenávist a nepřátelství,
nevěděli, jaké tu máme poselství?
Spřátelit se, spojovat se,
společně se rozhlédnout poté naší kráse,
která spojuje nás v každičkém čase.

Zpověď třídní šprtky

Mám chuť rozbíjet. Mám chuť řvát.

A ptám se… Proč proboha dokážu jen tiše stát?!

Cítím velký vztek a žal,

snažila jsem se, však vše bylo jen na zmar.

Ostatní vidí jen obraz usměvavé a nudné osoby,

jak to mám uvnitř doopravdy, to vážně nemají ani potuchy.

Nevědí, co cítím skutečně,

jak je mi úzko a cítím se zbytečně.

Často slýchávám – však ty se máš skvěle, jaké starosti!

Žádná práce, samá zábava, jen puberťácké radosti.

Byli vůbec někdy mladí? Ví, jak je to těžké?

Obstát v našem světě? Třeba ve třídě, kde tě nikdo nechce?

A já se snažila! Vážně se snažila, jak jen jsem mohla!

Každému, kdo o to stál vždycky ráda pomohla.

Ty jsi tak zlatá, dáš mi opsat úkol?

Nemáš pero? Tužku? Hele – co ten úkol?

Vypracuj ho za mě, tobě to tak jde.

Však ono se ti zas tak moc nestane.

Stejně nemáš šprte, co na práci,

A neboj, pak zažijeme legraci!

„No ty jsi pašák! Překvapil!

Ten úkol jsi dělal sám, nebo ti někdo poradil?“

„Sám pančelko! Jasně, že sám!

O své povinnosti se já dělit nehodlám!“

Zmetku jeden! Nakopat bych ti chtěla!
Proč jsem se na tom já blbec tak dřela?!
Umíš jen podvádět a lhát,
ostatním se do očí smát.

Možná, že jednou budeš zkaženým politikem,
zlodějem či sňatkovým podvodníkem.
Ale vzpomeň si na mě! Na tu třídní šprtku!
Co tenkrát pomohla ti, abys nedostal pětku!

Trápila se a cítila se jako blbec,
zatím, co tys byl ve škole ten největší borec.
Smál ses mi a pošklebovál,
ale neboj, úplně jsi mě nezadupal.
Tak si dej majzla, až zase jednou půjdeš po ulici,
ve svém kvádru, bílém límečku a růžovolící.

Ohlédni se někdy zpátky, kdo ti kráčí v patách,
sleduju tě od základky – a už nejsem zlatá!

Mám s sebou černý plášť a kladivo,
tak dávej bacha – ty jeden nádivo.
Vidim to tak na deset/patnáct let,
alespoň budeš mít čas přemýšlet.

Ale neboj, nejsem plná zloby,
jsem soudkyně a mám tři vysoké školy.
Sleduju tě, jsem tvým stínem,

počkám si, až budeš kriminálníkem.
Inspiroval jsi mě, děkuji ti, zlato,
ale smát se naposled budu já, ty pako.
A až zase budeš chtít škodit, vole,
nejdřív mysli a pak teprve konej!

Ztráta

Jsem ztráta,
velká a bolestivá,
která si přeje být dávnou minulostí,
která chce žít zároveň i v přítomnosti.

Jsem ztráta,
která sní o malé radosti,
která se bojí lidské společnosti.

Jsem ztráta,
která nesnáší zbytečné starosti,
která sní o malé radosti,
která miluje tě sledovat v dostatečné vzdálenosti.